

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

J.P. Delaney a publicat anterior ficțiune de succes sub diferite alte nume. A debutat sub acest pseudonim cu thrillerul psihologic *Fata dinainte* (*The Girl Before*, 2017), carte apărută în 40 de țări și care urmează să fie ecranizată de regizorul Ron Howard, câștigător al Premiului Oscar. Celelalte romane ale sale sunt *Crede-mă când mint* (*Believe Me*, 2018) și *The Perfect Wife*, care urmează să apară în 2019.

J . P . D E L A N E Y

FATA
DINAINTE

Traducere din limba engleză și note
MIHAELA BURUIANĂ

LITERA®
București
2019

ATUNCI: EMMA

– E un apartament mic și foarte cochet, zice agentul cu un entuziasm care sună aproape sincer. Se află lângă punctele locale de atracție. Și are porțiunea aceea privată de acoperiș, care ar putea fi transformată în terasă. Sigur, dacă și proprietarul e de acord.

– Drăguț, încuviințează Simon evitându-mi privirea.

Mi-am dat seama că apartamentul nu e bun de nimic de îndată ce am intrat și am văzut bucata de acoperiș, lată de aproape doi metri, sub una dintre ferestre. Și Si știe, dar nu vrea să-i spună agentului sau, în orice caz, nu așa de curând, fiindcă ar fi nepolitic. Poate chiar speră că, dacă ascult suficient de mult trăncăneala stupidă a bărbatului, o să ezit. Agentul e genul lui Simon: ager, îndrăzneț, nerăbdător. Probabil citește revista la care lucrează Simon. Vorbeau amândoi despre sport înainte chiar să urcăm scările.

– Iar aici aveți un dormitor de dimensiuni rezonabile, zice agentul. Are...

– Nu e bun, îl întrerup eu, punând capăt prefăcătoriei. Nu e ce căutăm noi.

Agentul ridică din sprâncene.

– Nu puteți fi prea pretențioși, având în vedere condițiile pieței. Asta se dă până diseară. Au fost cinci vizionări astăzi și nici nu l-am pus încă pe site.

– Nu e suficient de sigur, adaug eu sec. Mergem?

– Sunt încuietori la toate ferestrele, insistă el, plus o yală la ușă. Sigur, puteți să instalați o alarmă, dacă vă îngrijorează în mod deosebit siguranța. Nu cred că proprietarul ar avea ceva împotrivă.

Acum vorbește pe deasupra mea, adresându-i-se lui Simon. „Dacă vă îngrijorează în mod deosebit.“ E ca și cum ar fi spus: „A, iubita ta e un pic isterică?“

– Aștept afară, zic eu și mă întorc să plec.

Dându-și seama că a făcut o gafă, agentul adaugă:

– Dacă zona e problema, poate ar trebui să căutați mai la vest.

– Am fost deja, zice Simon. Toate depășesc bugetul nostru. Mai puțin cele care-s cât o cutie de chibrituri.

Încearcă să-și ascundă frustrarea din voce, dar faptul că trebuie să facă asta mă enervează și mai tare.

– Ar mai fi un apartament cu două camere în Queen's Park, zice agentul. Cam urâtel, dar....

– L-am văzut deja, zice Simon. Până la urmă, am hotărât că e prea aproape de proprietatea aia.

Din tonul lui, reiese clar că, de fapt, eu am hotărât asta.

– Mai e un apartament și la etajul trei în Kilburn, tocmai a apărut...

– Și pe ăla l-am văzut. Avea o conductă de evacuare chiar lângă una dintre ferestre.

Agentul pare nedumerit.

– Cineva ar fi putut să urce pe acolo, explică Simon.

– Păi, sezonul de închirieri abia a început. Poate dacă mai așteptați puțin...

E clar, agentul a ajuns la concluzia că își pierde timpul cu noi. Se îndreaptă și el spre ușă. Eu ies afară, pe hol, ca să nu vină lângă mine.

– Am anunțat deja că plecăm de unde am stat înainte, îl aud pe Simon zicând. Și nu prea mai avem de unde alege. Adaugă mai încet: Uite ce e, prietene, am fost jefuiți. Acum cinci săptămâni. Doi bărbați au intrat în casă și au amenințat-o pe Emma cu un cuțit. Acum înțelegi de ce e un pic speriată?

– A! spune agentul. Nasol! Dacă cineva i-ar face asta iubitei mele, nu știu ce aş face. Uite, s-ar putea să nu fie cine știe ce șanse, dar...

Nu-și termină fraza.

– Da? zice Simon.

– V-a spus cineva de la birou despre One Folgate Street?

– Nu cred. A apărut recent anunțul?

– Nu chiar, nu.

Agentul nu pare sigur dacă să continue sau nu.

– Dar e disponibil? insistă Simon.

– Teoretic, da, zice agentul. Și e o proprietate fantastică. Absolut fantastică. E cu totul altă mâncare de pește. Dar proprietarul e... cam ciudat, deși e puțin spus.

– În ce zonă? întreabă Simon.

– În Hampstead, răspunde agentul. De fapt, mai degrabă în Hendon. Dar e foarte liniștit.

– Em? mă strigă Simon.

Respectiv Intru din nou. și cărți

– Am putea să aruncăm o privire, zic eu. Nu e departe de aici.

Agentul încuviințează.

– Trec pe la birou, zice el, să văd ce informații mai gălesc. A trecut o vreme de când l-am arătat ultima dată cuiva. Nu e un loc potrivit pentru oricine, dar cu voi cred că dau lovitura acolo. Scuze, n-am vrut să sune așa.

ACUM: JANE

– Țsta e ultimul. Agentă, pe care o cheamă Camilla, bate darabana în volanul mașinii ei Smart. Așa că, serios, e momentul să ne hotărâm.

Oftez. Apartamentul pe care tocmai l-am văzut, într-un bloc dărăpănat de pe West End Lane, este singurul care se înscrie în bugetul meu. Și aproape mă convinsesem că era în regulă, ignorând tapetul decojit, mirosul vag de mâncare gătită care se strecura din apartamentul de dedesubt, dormitorul înghesuit și mucegaiul răspândit în baia lipsită de aerisire, până când am auzit un clopoțel sunând undeva în apropiere – un clopoțel de mână, din acela de modă veche –, și brusc locul s-a umplut de zgomot de copii. M-am dus la fereastră și, chiar în față, am văzut o școală. Vedeam direct într-o sală de clasă pentru grupa mică, cu iepurași și rațe decupate din hârtie agățate la geam. Am simțit o durere ascuțită în piept.

– Cred că renunț la ăsta, am reușit să spun.

– Serios? Camilla păru surprinsă. Din cauza școlii? Chiriașii de dinainte au spus că le plăcea să audă copii jucându-se.

– Dar nu atât de mult încât să rămână în continuare aici. M-am întors cu spatele. Mergem?

Acum, Camilla mă tratează cu o tăcere lungă, strategică, pe drumul înapoi spre biroul ei. În cele din urmă, zice:

– Dacă nu ți-a plăcut nimic din ce am văzut astăzi, cred că va trebui să mărim bugetul.

– Din păcate, bugetul meu e bătut în cuie, zic eu uitându-mă pe geam.

– Atunci, va trebui să fii mai puțin mofturoasă, zice ea caustic.

– La ultimul... sunt niște motive personale pentru care nu pot să locuiesc lângă o școală. Deocamdată.

Văd cum ochii i se îndreaptă spre burta mea, încă un pic umflată de la sarcină, și ochii i se măresc când face legătura.

– Ah! zice ea.

Camilla nu e chiar așa proastă cum pare, lucru pentru care sunt recunoscătoare. Nu e nevoie să-i explic cuvânt cu cuvânt.

În schimb, pare că a luat o decizie.

– Uite, ar mai fi o casă. Nu prea avem voie să o arătăm fără consimțământul expres al proprietarului, dar, din când în când, facem și asta. Pe unii îi sperie, dar mie mi se pare extraordinară.

– O proprietate extraordinară în bugetul meu? Nu vorbim despre o casă plutitoare, nu?

– Vai de mine, nu! Chiar dimpotrivă. E o clădire modernă în Hendon. O casă întreagă, cu un singur dormitor, dar cu o grămadă de spațiu. Proprietarul este

arhitectul. De fapt, e destul de cunoscut. Cumperi vreodată haine de la Wanderer?

– Wanderer... În viața mea de dinainte, când aveam bani și o slujbă adevărată, bine plătită, intram uneori în magazinul Wanderer de pe Bond Street, un spațiu înspăimântător de minimalist, unde câteva rochii, scumpe de-ți venea să plângi, erau întinse pe niște dale groase de piatră, ca niște fecioare sacrificate, iar vânzătoarele erau îmbrăcate în chimonouri negre. Din când în când. De ce?

– Monkford Partnership le face designul pentru toate magazinele. Se numește tehnno-minimalist sau cam așa ceva. O grămadă de gadgeturi ascunse, dar, în rest, complet gol. Îmi aruncă o privire. Trebuie însă să te avertizez, stilul lui li se pare unora un pic... *auster*.

– Nu mă deranjează.

– Și...

– Da? o încurajez eu când văd că nu mai continuă.

– Nu e un contract de închiriere obișnuit, zice ea ezitând.

– Adică?

– Cred, zice ea semnalizând și intrând pe banda din stânga, cred că ar trebui s-o vedem mai întâi. Dacă o să-ți placă suficient de mult, o să îți explic și dezavantajele.

ATUNCI: EMMA

Casa e extraordinară. Uimitoare, fantastică, incredibilă. Nici nu poate fi descrisă în cuvinte.

De afară, din stradă, nici nu ai fi bănuit. Două rânduri de case mari, greu de definit, cu combinația aceea victoriană, familiară, de cărămidă roșie și ferestre glisante, pe care o vezi peste tot în nordul Londrei și în sus, pe dealul spre Cricklewood, ca un lanț de figurine tăiate din ziar, fiecare o copie exactă a celei de lângă ea. Numai ușile de la intrare și ferestrele colorate de deasupra erau diferite.

În capăt, pe colț, era un gard. Dincolo de el, am văzut o construcție mică, joasă, un cub compact din piatră deschisă la culoare. Câteva fâșii orizontale de geam, răspândite aparent aleatoriu, erau singurul indiciu că era, într-adevăr, o casă și nu un prespă-pier enorm.

– Uau! zice Simon neîncrezător. Chiar asta e?

– Cu siguranță, răspunde vesel agentul. One Folgate Street.

Ne duce în lateral, unde se află o ușă perfect încastată în zid. Nu pare să existe o sonerie, de fapt, nu văd

nici vreo clanță sau vreo cutie de scrisori; nu e nici un nume trecut acolo, nimic care să indice faptul că ar fi locuită. Agentul împinge ușa, care se deschide.

– Cine locuiește aici? întreb eu.

– Nimeni deocamdată.

Se dă la o parte ca să ne facă loc să intrăm.

– Și atunci de ce nu era încuiată? întreb eu agitată, rămânând în urmă.

– Ba era, răspunde el, zâmbind superior. Am o cheie digitală pe telefon. Totul e controlat de o aplicație. Eu nu trebuie decât să comut de pe Neocupată pe Ocupată. După aceea, totul e automat: senzorii casei detectează codul și mă lasă să intru. Dacă port o brățară digitală, nici măcar nu mai am nevoie de telefon.

– Cred că *glumești!* zice Simon, holbându-se la ușa cu gura căscată.

Aproape că mă bufnește râsul la reacția lui. Pentru Simon, căruia îi plac la nebunie gadgeturile, ideea de a avea o casă pe care o poți controla de pe telefon e ca și cum cele mai tari cadouri de ziua lui ar fi contopite în unul singur.

Intru într-un hol micuț, doar puțin mai mare decât un dulap. E prea mic ca să pot sta acolo confortabil odată ce a intrat și agentul după mine, așa că, fără să mai aștept invitație, merg mai departe.

De data asta, eu sunt cea care exclamă de uimire. Chiar e spectaculos. Ferestre imense care dau spre o grădină mică și un zid înalt din piatră inundă interiorul cu lumină. Nu e mare, dar pare spațios. Pereții și podelele sunt din aceeași piatră deschisă la culoare. Canelurile de la baza pereților dau impresia că aceștia

plutesc în aer. Și este gol. Nu nemobilat – văd o masă de piatră într-o cameră laterală, niște scaune cu spătar foarte elegante, cu un design prețios, o canapea lungă și joasă dintr-un material crem bogat, dar nimic altceva, nimic de care să se aștepte ochiul. Fără uși, fără dulapuri, fără tablouri, fără tocure de geam, fără prize la vedere, fără corpuri de iluminat sau – mă uit în jur, uluită – măcar întrerupătoare. Și, deși nu pare părăsită sau nelocuită, nu e absolut deloc dezordine.

– Uau! zic eu din nou.

Vocea mea sună înfundată. Îmi dau seama că nu aud nimic de afară, din stradă. Zgomotul de fundal al traficului, al muncitorilor de pe schele și al alarmelor de mașini, prezent peste tot în Londra, a dispărut.

– Mulți oameni zic asta, încuviințează agentul. Îmi cer scuze, dar proprietarul insistă să ne descălțăm. Vă deranjează...?

Se apleacă să-și desfacă șireturile de la încălțăminte tipătoare. Facem și noi la fel. După aceea, ca și cum goliciunea desăvârșită, completă, a casei i-ar fi absorbit toată flecăreala, începe să se plimbe de colo colo în șosete, părând la fel de uimit ca și noi de tot ce vedem prin casă.

ACUM: JANE

– Ce frumoasă e! zic eu. Înăuntru, casa este la fel de modernă și perfectă ca o galerie de artă. Pur și simplu frumoasă!

– Nu-i așa? aprobă Camilla. Își lungeste gâtul ca să se uite în sus, la pereții goi, făcuți dintr-o piatră scumpă, de culoare crem, care se înalță spre golul acoperișului. La etaj se ajunge pe o scară, de o ciudățenie minimalistă cum nu am mai văzut vreodată. Pare cioplită direct într-o stâncă, cu trepte dispartate din piatră neșlefuită, fără vreo balustradă sau vreo modalitate vizibilă de susținere. Indiferent de câte ori vin aici, tot îmi taie răsufarea. Ultima dată am fost cu un grup de studenți la arhitectură – apropo, asta este una dintre condiții: să primești vizite o dată la șase luni. Dar mereu sunt foarte respectuoși. Nu e ca și cum ai avea o casă superbă în care turiștii își aruncă guma de mestecat pe covoare.

– Cine locuiește aici acum?

– Nimeni. E goală de aproape un an.

Mă uit în față, la camera următoare, dacă se poate numi *cameră* un spațiu deschis care nu are nici măcar